

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIATULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINICĂ
Redactor: Pr. Demian

ABONAMENTUL:
Pentru particulari pe an 5000 lei.

On. Direcțiunea Liceului „M. N. Coana” Arad

PASTORAȚIA INDIVIDUALĂ

În numărul trecut al revistei noastre am arătat, că presa bisericească dela noi caută să îndrume preoțimea spre un suflu nou de pastorație, care să corespundă și vremurilor tulburi de acum. Ar fi vorba despre o pastorație mai atentă și mai larg înțelegătoare față de toate problemele cari frământă azi sufletul păstoriților noștri. O pastorație care să cunoască mai în amănunțime toate preocupările și gândurile acestui suflet, o pastorație care să coboare la fiecare credincios pentru a-i afla și bucuriile și necazurile cari formează la un loc complexul atât de variat al întregii sale vieți. În pastorala modernă un atare fel de conducere a credincioșilor poartă numele specific de *pastorație individuală*.

Cu privire la folosirea acestui fel de pastorație, preoții noștri și teologii în genere se împart de obicei în două părți: unii critică și nesocotesc avantajile ei, în timp ce alții o recomandă ca pe cel mai desăvârșit mijloc de conducere a omului la Hristos, mai ales în vremurile de acum.

Cei ce nu văd cu ochi buni o atare pastorație, socot că rostul preotului e doar să mijlocească între Dumnezeu și om, să coboare asupra acestuia din urmă harul ceresc prin mijlocirea căruia el să și poată desăvârși mântuirea lui. De aci urmează că preotul, în îndeplinirea chemării sale, trebuie să se mărginească doar la slujirea diferitelor slujbe pe cari cultul divin, în toată complexitatea și frumusețea lui, îl pune la îndemână spre a asigura în acest chip mântuirea deplină a credincioșilor săi. Dincolo de acest contact, oferit de sf. slujbe, slujitorul altarului ar trebui să rămână retras și rezervat, să-și vadă de treburile sale și să evite orice legătură mai apropiată cu păstoriții săi. Aceasta ca nu cumva prestigiul să-i fie diminuat, iar respectul datorit autorității lui, ca slugitor al lui Dumne-

zeu, să nu scadă și el cu ceva în purtarea celor ce sunt dați în grija lui.

Spre deosebire de aceștia sunt alții, cari, fără să desconsidere importanța momentelor cultice în buna păstorire a credincioșilor, socot totuși că pastorația individuală, pastorația care să se aplece până și asupra celui mai refractar credincios, este cel mai sigur mijloc pentru o călăuzire a tuturor spre adevărul fel de viață preconizat de Mântuitorul Hristos și Biserica Lui. După aceștia slujitorul altarului nu trebuie să aștepte clipa când credincioșii apelează la serviciile lui, nu trebuie să se mărginească doar la contactul prea puțin pe care îl oferă sfintele slujbe, ci, dimpotrivă, trebuie să caute să-și creieze diferite alte prilejuri în decursul cărora să poată lucra cu și mai mult folos la mântuirea credincioșilor săi. El trebuie prin urmaze să se coboare și să se amestece în tumultul vieții acestor credincioși — natural înțelegând aci partea cea bună a vieții lor — să le cunoască calitățile și defectele, să le simtă nevoile și gândurile, pentru ca de pe urma cunoașterii cât mai depline a tuturor acestor gânduri, să sesizeze și să aplice la timp tot ceea ce le-ar putea folosi pentru conviețuirea lor permanentă alături de Hristos.

Vremurile de adânci prefaceri prin cari trecem acum, la sfârșitul acestui război, parcă cer tot mai insistent dela noi slujitorii altarului o pastorație de felul celei din urmă. Conștiința atât de sbuciumată a omului de azi, ca și sentimentele lui religioase așa de crunt răscolte prin purtarea neomenoasă a războiului ce abia s'a terminat, parcă cer dela preot o zăbovire din ce în ce mai îndelungată în sufletul și inima celui care așteaptă dela el balsamul alinător al cuvântului dumnezeiesc. Sunt atâtea răni de vîndecat, sunt atâtea lipsuri de împlinit, sunt atâtea desnădejdi de îndreptat,

incât prilejul unei slujbe, oricât de înălțătoare ar fi ea, totuși nu le poate îngloba pe toate în mireasma reînnoitoare a harului său. Trebuesc clipe mai îndelungate, trebuesc convorbiri mai adânci, trebuesc zăboviri mai atente și mai apropiate, pentru ca și leacul tămăduitor să fie aplicat la timp și cu efect cât mai înălțător.

Nu mai vorbim de cei cari, în urma prea deselor desiluzii, nu-și mai pot regăsi echilibrul spiritual al vieții lor. Nici de cei cari, de teama unei confruntări cu propria lor conștiință, evită și mireasma slujbelor noastre dumnezeiești. Pentru toți aceștia preotul însuși trebuie să caute prilejul de a pătrunde în casa sufletului lor, pentru toți aceștia el trebuie să găsiască cel mai sigur mijloc de redresare a lor, pentru toți aceștia el trebuie să fie călăuzitorul nemincinos, care să le indice cea mai sigură cărare de întoarcere pe adevăratul făgaș de viață dorit și de Dumnezeu și de noi toți.

Dacă la toate aceste fugare creionări mai adăugăm apoi și multiplele tentații de ordin religios, la care este supus omul vremii de acum, atunci înțelegem că numai printr'o pastorație individuală, numai printr'o coborâre și zăbovire cât mai îndelungată a preotului în viața credincioșilor, se poate asigura și mântuirea deplină a lor în împărăția lui Dumnezeu.

Pr. D. TUDOR

Scară la Cer

Cea dintâi veste în Vechiul Testament despre Preacurata Fecioară Maria, ne-o dă cuvântul profetic despre vrăjmășia dintre femele și șarpe. Cuvântul profetic spune că femela va călca și va zdrobi capul șarpelui. Tâlcuitorii Sfintei Scripturi lămuresc, că aceasta înseamnă deoparte împotrivirea față de șarpe care urea să amăgească, iar de altă parte zdrobirea în noi a plăcerilor la care șarpele ne cheamă, dar pe cari Dumnezeu le oprește.

În chipul acesta vestea a doua despre Preacurata Fecioară Maria, se leagă de cea dintâi. Vestea a doua în Vechiul Testament este scara din visul lui Iacob, fiul lui Isaac. Isaac avea doi fii, pe Isav și Iacob. Isav împotriva voinței părinților și-a luat trei soții dintre fetele celor ce se închinau la idoli. Iacob ascultând dorința părinților a plecat spre Haran să-și ia soție din neamul părinților. La un sfârșit de soare s'a oprit și și-a gătit loc să doarmă, punându-și căpătâiu o platră. Dormind a visat că era o scară, sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul; iar îngerii lui Dum-

nezeu se suiau și se pogorau pe ea (Facerea 28, 12) În vârful scării l s'a arătat Domnul vorbindu-i. Iacob s'a deșteptat plin de frică și a zis: Aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului.

După un lung șir de veacuri Hristos Domnul a înolt vestea cuprinsă în visul lui Iacob, când a zis către Filip și Natanail: Amin, amin grătesc vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu pogorându-se peste Fiul Omului (Ioan 1,51).

Sfinții părinți spun că sulrea și pogorârea îngerilor înseamnă revărsarea harului din cer peste oameni, sau, mai adevărat, scoborârea cerului ca să cucerească pământul. Insuș scara a închipuit pe Preacurata Fecioară Maria, aleasă să dea trup omenesc Fiului lui Dumnezeu, spre a se face Fiul Omului, iar harul și adevărul prin Iisus Hristos s'a făcut (Ioan 1,17). Malca Domnului este scara, noua legătură a lui Dumnezeu cu oamenii.

Neamul omenesc prin neascultarea femeii a căzut, sau precum zice sfântul Ioan Damaschin, oamenii s'au acoperit cu asprime, căci aceasta închipue acoperirea cu frunza de smochin, s'au acoperit cu grosolanția, căci aceasta închipue îmbrăcarea în piel de animale. Pentru acești oameni Dumnezeu era ca un rege alungat din împărăția sa.

Împăratul cerului alungat din împărăția sufletelor de pe pământ a văzut cu milă, cum trăiau oamenii căzuți într'un rând cu animalele. După hotărârea sa din veci a purces la cucertea împărăției sale de pe pământ, sau cum zice sfântul Ioan Damaschin, Creatorul a primit însuș să lupte pentru mântuirea creaturii.

Lupta a început, cum am zice azi, printr'o invazie. Tot neamul omenesc era stricat, legătuit cu moartea și cu iadul. Domnul însă a pus temelie luptei sale într'un suflet curat, ca pe o piatră de mult preț (Isaia 28, 16) și acest suflet curat a fost Preacurata și pururea Fecioară Maria. Din sufletul și din trupul ei a plecat Împăratul cerurilor să-și recucerească și să-și mântuiască neamul omenesc. De aceea zicem, că ea este scara ce leagă cerul cu pământul.

Pe scara aceasta trebuie să urce spre cer și sufletele. Omul căzut, acoperit cu frunze de smochin și cu piei de animale, omul legătuit cu moartea și cu iadul tot pe scara aceasta trebuie să se întoarcă.

Știința veacurilor 18 și 19 au făcut o mare descoperire: că îndobitocirea oamenilor s'a întâmplat din cauza bolilor: leziuni, infecții, microbi, intoxicații. Știința veacului al 20-lea ne-a făcut descoperirea uluitoare, că de cele mai multe ori și în cele mai grozave cazuri, pricina bolilor sunt păcatele. Într'o carte scrisă de un medic pentru profesori, ni se arată că beția și desfrânarea aduc și produc microbi și toxinele cari distrug neuronii și mănâncă creierul, cum

a mâncat ulermii pe Irod (Faptele 12, 23; Doctorul Fay: Inteligența și caracterul).

Apocalipsul vorbește despre două femei din vedenia lui Ioan: una văzută în cer, îmbrăcată cu soarele și luna sub picioarele ei și pe capul ei cunună din douăsprezece stele. Ală o femeie beată, călare pe fiara roșie (Apoc. 12, 1; 17, 6). Cea dintâi închipue pe Preacurata Fecloară Maria, dar și pe toate mamele care și-au păzit credința, credincioșia și curățenia. A doua închipue desfrâul din lume și pe toate femeile care în mână paharul plin de urâclunt și de necurății. Cea dintâi e scara ce leagă cerul cu pământul. A doua e povârnișul dintre pământ și iad.

Precum urmează după toate întâmplările mari din lume câte o răspântie mare în lumea sufletelor, așa și după marele războtu a toată lumea, suntem la o răspântie, din care pornesc mai ales două drumuri: unul, povârnișul spre prăpastie și altul, scara spre cer. Dar avem dreptul să alegem. În jos e ușor și ușuratic, dar adevărata viață ne cheamă de pe pământ, din timp și din plăceri la suflet, la virtute, la scara care leagă cerul cu pământul.

„Pe noi care zacem de boală în locul cel de răutate, tămăduiește-ne, Fecloară, și ne întoarce din nesănătate întru sănătate.“

F. C.

Plenitudine spirituală

De când există lumea, spiritul a fost factorul determinant în viața omenirii. Afirmatia sf. apostol și evanghelist Ioan „la început a fost cuvântul“ complextează deopotrivă o concepție care impacă atât teologia ca și filozofia. Chiar și'n lumea veche, monoteismul se bazează pe crearea lumii prin cuvântul ziditorului „A zis și s'a făcut“. Iar înainte de venirea Mântuitorului, însăși bizareriile credințelor primitive își găseau substratul în puterea cuvântului, implicit a spiritului. Cu alte cuvinte, se poate afirma, că spiritul a dăruit viața omului, cu toate caracteristicile și însușirile lui. Fiecare clan și trib își aveau specificul vieții lui, mult diferentat de altceva. Și asta nu pentru că Dumnezeu ar fi creat mai multe perechi de oameni, ca protopărinți ai neamurilor, ci prin faptul că există în lume, ca o finalitate, principiul individualității, după care nimic și nimeni nu-și poate găsi un numitor comun în semenul său. Apoi ceace a contribuit la această diferențiere spirituală — chiar fizică — a fost mediul ambiant, natura cu toate darurile și vitregiile ei. Pentru englez bunăoară, natura nu e un decor, ci „e viața însăși, e unirea frățească între individ și totul ce-l inconjoară“. Numai datorită acestei înfrățiri se poate explica la poporul britanic spiritul utilitarist imbinat atât de armonios cu cel poetic sau de aventură, spirit pe care nu-l găsești nicăieri în altă parte.

Numai când se iau în considerare aceste principii de ordin logic, se poate vorbi despre o entitate națională și specifică a neamurilor. Numai atunci se poate vorbi deschis despre stilurile de viață a popoarelor. Pentru că stil înseamnă gând și viață, credință și datină, port și obicei. Există în lume adevărul, că neamurile își au stilul lor de viață cu totul aparte și că ele nu vor putea fi aduse niciodată la numitor comun. Înaintea ideii de umanitate stă ideea de neam. Înaintea noțiunilor universale stau cele speciale, cu cari ai stat prima oară de vorbă și la cari ești forțat să fii. Undele mari provocate de piatra aruncată în lac sunt produsul celor mici din imediata apropiere a locului de cădere. Nimeni nu poate trece în natură peste aceste elementare și totuși atât de fundamentale adevăruri. Poți deveni umanitar numai după ce ești național. Nu se poate numi cineva umanitar dacă n'are o patrie a lui de care să fie legat prin toate fibrele sufletului său.

„Organismul și mediul — spune un mare psiholog român — constituiesc împreună o unitate, singura unitate care există de sine. Un organism, despărțit de mediul său de viață este o simplă abstracție... Luat individual, adică izolat, sufletul omului are o existență speculativă, este o creație metafizică; o existență reală are el numai întregit cu condițiile de viață a mediului“.

Cine a avut ocazia să stea departe de fruntariile țării sale s'a putut convinge mai mult despre chemările patriei. Și asta, numai pentru că există o voce în sufletul individului care-i șoptește mereu, că adevărata lui plenitudine spirituală se găsește între cei de aceeași obârșie și credință cu el. Doinele noastre, sunt pentru noi tonice de viață și zapise de istorie. Ele ne descriu frământarea spirituală a unui neam dealungul istoriei sale. Pastelurile ne sunt fotografiile peisagiilor natale, iar baladele, almanahuri de eroi legendari și șiraguri de datini străbune.

A iubi pe cineva, nu implică ura față de nimeni. Cultura unui neam nu este superioară când se manifestă prin instinctele primare față de cei de altă seminție. Plenitudinea spiritului pretinde omului — poate peste voia lui — trăirea prin iubire față de neam și amabilitate față de eterogeni. Viața spirituală ca o legătură între cer și pământ, are făgașurile ei, pe cari istoria nu le-a desmintit, ci le-a confirmat, chiar prin adajul strămoșilor noștri: „în natură nu sunt salturi“.

prof. I. Petrila

CETIȚI CU DRAG ȘI RĂSPANDIȚI ÎN
CĂT MAI MULTE FAMILII „CALEA MĂNTUIRII“. CUVĂNTUL ADEVĂRULUI CRĂȘTIN.

Trăirea materială și trăirea spirituală

Telul suprem și bunul cel mai de preț al oamenilor este debunăseamă viața. Spre aceasta se îndreaptă toate nădejile și toate aspirațiunile fiecăruia dintre noi. Nimic nu ne țarmecă mai mult decât dorul de a viețui în liniște, fără dureri și suferințe. Omul confundă chiar, adeseori, viața cu fericirea și crede că dacă a fost învrednicit să trăiască vreme îndelungată, este îndreptățit și la fericire.

Câteodată însă omul se înșeală. Și se înșeală amar de tot. Pentru că vede că oricât ar viețui de mult, nu a dobândit fericirea pe care o sperase și că deși a ajuns la bătrânețea puterilor sale fizice, este totuși departe de ceea ce crezuse el, este chiar foarte departe de mulțumirea supremă și în fond a rămas tot un căutător de fericire.

De unde vine această nepotrivire dintre concepția omului și realitate. Ori este într'adevăr fericirea un bun privat ce se conferă numai unora dintre oameni? După concepția creștină, fiecare om are drepturi egale la fericire și fiecare dintre noi poate să dobândească această fericire.

Și totuși sunt așa de puțini cei fericiți. Ba chiar, nu este nimeni fericit. Explicația vine din faptul că în inima sa și cu mintea sa așa de puțin clar văzătoare omul nu-și dă seama că trăirea are două aspecte și nici nu poate să aleagă care este adevărata trăire, care duce direct la viața vecinică, la fericirea eternă.

Pentru că există două trăiri. O trăire materială, o trăire carnală, care se rezumă la un număr mai redus sau mai mare de ani și care merge alături de greutate, necazuri și dureri și o trăire nematerială, o trăire spirituală, care nu este îngrădită de timp și spațiu și care poartă în sine germenul eternității.

S'ar părea că aceste două feluri de trăire sunt diametral opuse și că trăirea materială își are legile și deosebite, iar trăirea spirituală își are contururile ei aparte. Este adevărat că într-o oarecare măsură trăirea materială nu se înțelege cu cea spirituală. Dar această „neînțelegere” depinde de om. Pentru că omul este așa de slab și nu poate să-și poruncească să împreune cele două trăiri să le armonizeze într'una singură. Apostolul Pavel zice în epistola sa către Romani: „ceea ce fac nu știu, căci nu săvârșesc ceea ce voiesc, ci ceea ce urăsc aceea fac” (7, 15).

În fond omul nu vrea să facă răul. Dar lăsându-se rob trupului el nu mai face binele pe care în sine îl ar dori să-l facă, ci răul pe care nu s'a gândit să-l săvârșască.

Iată cum trăirea materială duce spre moarte. Atâta vreme cât omul nu se descătusează de trup, nu poate să vieze, ci pășeste tot mai aproape de moarte. Urmând legile cele pământești ale trupului, omul se face părtaș al morții „pentru că gândul trupului este moarte” (Rom. 6, 8).

Pentru că să poată viețui și să dobândească „liniștea și pacea”, omul trebuie să-și îndrepte inima spre viețuirea spirituală, că „gândul duhului este viață și pace” (Rom. 8, 6). Trăind după legile sufletului, omul se purifică de germenul morții și nu mai este un rob al păcatului, putând astfel să aspire la viața eternă și la fericire.

Dar pentru că omul să poată stăpâni moartea și păcatul, este necesară iubirea, nădejdea și credința, cele trei principii ale vieții. Fără iubire, nădejde și credință, chiar dacă omul ar duce o viață trupească neprihănită, rămâne sortit morții.

Numai cel ce trăiește în duh și adevăr, departe de orice alte preocupări, numai acela va putea deveni părtaș al vieții eterne. Duhul și adevărul este Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Trăind în El, împlinind toate poruncile Sale, vom putea să ne debarasăm de legile trupesti și vom învăța să cunoaștem căile vieții eterne.

Cunoscând iubirea, având credința și nădejdea și lucrând prin ele, vom putea dobândi liniștea și pacea, vom putea ști fericirea, pentru că atunci trăirea noastră este etern viabilă, fiind condusă de legile spiritului, după Duhul și Adevărul lui Iisus Hristos.

DIACONUL M.

Păstorul de suflete cu zel sufletesc

(după Dr. Cramer V. trad. de Szanyi F.)

De ce i-a iubit Iisus așa de mult pe copii?

Iisus i-a iubit pe copii, așa de mult, pentru dragălașenia, nevinovăția și simplitatea lor. La cei adulți aceste însușiri sufletesti, de multeori, sunt foarte degenerate, iar răutățile — dureri — sunt foarte dezvoltate. Dar și mai vădit s'a alipit Iisus de copii fiindcă a știut că, din pricina sufletului lor docil și copilăresc, ei sunt cei mai chemați pentru a se planta într'ânșii învățăturile împărăției cerurilor.

Iisus s'a purtat față de copii cu cea mai caldă simpatie și pentru faptul că a văzut la câte primejdii sunt expuși din partea lumii, care prin cuvinte, plâns și promisiuni ispititoare, dă luptă împotriva nevinovăției lor, pentru că astfel, despărțindu-i de Dumnezeu, să-i câștige pentru păcat și să-i prăvălească în osânda cea vecinică. Motivul acesta e cel mai puternic care determină și pe păstorul de suflete cu zel apostolesc să-i iubească pe copii și să grijească de dânșii.

Copiii sunt niște ființe dragute și vrednice de învoire, nepreocupate, sinceri, cu tragere de inimă și nevinovați. Dar mai vrednici de iubire apar atunci, când omul îi privește cu ochii credinței, în frumusețea și strălucirea grației sfinte toare ca pe adevărații fii ai lui Dumnezeu, ca pe frații mai mici ai Dumnezeiescului Mântuitor, pe cari îi iubește sf. Fec. Maria și toți sfinții din ceriu. Cine nu îmbrățează cu căldură copii, dacă poate să pătrundă, cu privirea sa, dincolo de exteriorul lor, deobiceu, foarte nepretențios?

Și dacă inima păstorului de suflete cu zel apostolesc nu râvnește altceva decât să ducă la biruință steagul pe care se afă scris: *preamărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor*, nicăiri nu află prilejuri atât de multe și atât de frumoase ca la copii. Inima copilului e primitoare de tot ce este bun, copilul e docil. Prin urmare, cine se pricepe la educație și nu crută osteneală, acela poate să cultive în inima copilului toate virtuțile, poate să pună, în inima aceasta, temelia palatului măreț al fricii de Dumnezeu și al cucerniciei. Și cât de adânc se gravează în inima copilului binele acela pe care l-a învățat dela păstorul său sufleteș! Ii poate servi, cu ușurință, ca scut, în demn și călăuzitor spre bine, prin toată viața sa.

Preotul acela, care nu se ocupă cu copiii din parohia sa, este asemenea plugarului, care nu-și lucră la timp pământul cel mai bun. Toată lumea îl poate dojeni pentru aceasta, pe bună dreptate. Păstorul de suflete are prilejuri mai multe să se ocupe cu copiii, decât cu adulții. Pe adulți foarte arareori îi vede în jurul său (poate numai în Duminec și sărbători, dar și atunci pe scurtă durată).

Mai trebuie pomenit și faptul că educația creștinească a copiilor, problema fericirii lor vremelnice și vecnice, trebuie rezolvată dacă și nu în intr'gime, dar, în cea mai mare parte, de către păstorul de suflete.

Durere, sunt unii părinți cari, sau nu vreau sau nu știu, să-și crească copiii creștinește, ba cei mai mult, sunt unii părinți, cari intenționat, își strică copiii. Poate nici școala nu este în stare să completeze lipsurile, în măsura dorită. Și apoi, dacă nici păstorul de suflete n'ar fi milos de astf-l de copii, atunci ce bun s'ar mai putea aștepta dela dânsii? Cu toată probabilitatea, această o să decadă atât trupește cât și sufletește. Păstorul de suflete cu zel apostolesc se umple de adâncă părere de rău și îndurerare, când se gândeste la primejdiile, cari îl pândesc pe copii, pas cu pas, și aceasta îl îndeamnă să muncească, din răspuneri pentru educația creștinească a lor.

S. Ș.

Despre ce să predicăm?

Duminecă în 23 Decembrie 1945 să vorbim despre: CREDINȚA ÎN DUMNEZEU.

Din toate meditațiile de până aci despre religie și Dumnezeu, ne-am putut convinge că, la adevărul existenței ființei lui Dumnezeu, ajungem pe mai multe căi. Am apucat mai întâi pe drumul cauzalității (via causalitatis) și am ajuns la existența unei cauze primare, — în care își au începutul materia, mișcarea, viața, omul și toate lucrurile și făpturile din univers, — la cauza creatoare numărul 1, care totdeauna a fost numită Dumnezeu. Am pătruns apoi în studiul planurilor, a legilor, a ordinii, armoniei și scopurilor pe care le întâlnim în lumea siderală, minerală, vegetală, animală și umană (teleologia) și ne-am incre-

dințat că ele nu sunt opera întâmplării, ci lucrarea unei forțe atotputernice și atotînțelepte, creația unei ființe cu existență personală, conștiință, cugetătoare și prevăzătoare, care totdeauna a fost numită Dumnezeu. Am cercetat câmpul istoriei și am constatat că ideea și credința în Dumnezeu este universală, o întâlnim la toate popoarele din toate vremurile și locurile. Am trecut în domeniul moralei și, din studiul conștiinței și a legilor morale, am ajuns din nou la concluzia existenței lui Dumnezeu. Am întrebat mintea sănătoasă și inima curată și ne-au dat acelaș răspuns despre adevărul existenței ființei lui Dumnezeu. Ne-am adresat apoi învățaților, oamenilor celor mai aleși din sânul omenirii și toți ne-au răspuns în cor: *Da, este, Dumnezeu există*. Am deschis și Biblia, cartea cărților, și am descoperit pe paginile ei învățături minunate despre unitatea, spiritualitatea, perfecțiunea și iubirea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Pe urmă, cu Biblia în față, de o parte cu natura și de alta cu istoria omenirii, am privit în fugă mersul lumii și al vieții și ne-am convins că Dumnezeu nu numai există și nu este numai creatorul tuturor lucrurilor și ființelor văzute și nevăzute, dar, ca un Părinte bun, El și poartă grijă de toate, ca să-și ajungă scopul fericit pentru care au fost create. Așa dar *este, există*, nu putem avea în privința aceasta nicio îndoială.

Ne mai rămâne acum încă o cale de cercetat și urmat, pentru a ajunge la adevărul existenței ființei lui Dumnezeu: *calea credinței*.

Ce este credința? Se dau credinței multe definiții, dar adevărata credință este o certitudine, „certitudinea despre existența lui Dumnezeu ca realitate personală supremă... și despre cele comunicate de El prin revelație“ (D. Stăniloae) După altă definiție, aproape tot așa de bună, „credința este încrederea fiiască a omenirii în dragostea părintească a lui Dumnezeu“ (Pestalozzi). Cine crede se încrede în Dumnezeu; ca elevul în dascălul său și copilul în părințele său. Credința nu caută ci vede pe Dumnezeu, oarecum îl experimentează și se bucură de El ca de cea mai scumpă comoară. În credință ne întâlnim cu Dumnezeu și trăim în El. Răsplata imediată a acestei trăiri este o bucurie sfântă, religioasă; e bucuria unui dor împlinit, bucuria vederii ființei celei mai dragi, bucuria negrăită a întâlnirii tainice cu Dumnezeu. Experiența aceasta ne dă certitudinea despre existența personală a lui Dumnezeu, certitudine mai sigură și mai tare decât toate probele, decât toate dovezile și argumentele pe care le aduce rațiunea logică în sprijinul adevărului despre existența lui Dumnezeu.

Calea credinței este calea cea mai scurtă și cea mai dreaptă, calea cea mai laudată și binecuvântată, pentruajungerea la Dumnezeu. Cei mai mulți oameni.

se întâlnesc cu Dumnezeu prin credință și prin faptele cele bune ale credinței.*

Un suflet înarmat cu forța credinței în Dumnezeu este un nebiruit; nu-l pot înfrânge nici furiile persecuțiilor, nici ceața inoelilor, nici cursele ispitelor și nici vânturile necredinței. Credinciosul este un om de model, o personalitate de caracter, iubită, respectată și temută. De aceea nu e mirare că înțelepții omenirii au avut cuvinte dintre cele mai alese atât pentru credința în Dumnezeu, cât și față de credincioși.*

Dar valoarea credinței în Dumnezeu se judecă

* Un necredincios grăi unui credincios: „Cât de bună ar fi purtarea mea, dacă aș fi credincios”.

— „De unde știi aceasta?” întrebă credinciosul.

— „Din purtarea bună pe care o văd la credincioși”, răspunse necredinciosul.

Atunci credinciosul îi răspunse: „Prietene, începe și tu o purtare bună și ai să vezi că-ți vine și credința”.

Omul acela, care nu era un suflet pierdut, începu să-și dea osteneala a face fapte bune — și după o bucată de vreme veni la cel credincios și-i zise:

— „Îți mulțumesc, prietene, de sfatul ce mi-ai dat, căci lată am ajuns și eu la credință”... Credinciosul rosti:

— „Credința, dragul meu, este izvorul faptelor bune, — dar și faptele bune pot aduce credința” (A Lascarov-Moldovanu).

* St. Mill: „Un om cu credință este o putere socială, egală cu nouăzeci și nouă de oameni, care n'au decât interese”.

Goethe: „Minunea este copilul cel mai drag al credinței”. — „Am crezut și mai ales acum cred. Meargă-mi bine sau rău, eu rămân în tagma credincioșilor”.

Geibel: „Credința e un frumos curcubeu, care unește Cerul cu pământul”.

Lacordaire: „Rațiunea face pe om, credința pe creștin. Rațiunea ne duce până la marginea înfinitului, credința ne dă pe Dumnezeu în întreg”.

Guizot: „Credința adevărată, și care are de obiect adevărul, este cea mai înaltă și mai deșăvârșită treaptă, la care poate ajunge omul în viața pământească. Ea stă la capătul dezvoltării ființei omenești”.

Schubert: „Credința este organul prin care respirăm parfumul veșniciei”...

Pastour: „Am învățat mult și cred tot așa ca un simplu țărân breton”.

G. Sand: „Nu cunoșc altă credință și refugiu, decât credința în Dumnezeu și în nemurirea noastră. Aceste învățături au format gloria omenirii”.

Chateaubriand: „Din credință izvorăsc toate virtuțile sociale, căci — după părerea unanimită a înțelepților — stâlpul cel mai puternic al moralei și al vieții de stat este credința într'un Dumnezeu, care răsplătește și pedepsește”.

A. C.: „Credința e o putere divină, necredința e o slăbiciune omenească”.

Iacobi: „Dumnezeu însuși a făcut pe om și i-a dat nemăslăcit duh din dumnezeu Său. Acesta e omul, într'ânsul e suflarea lui Dumnezeu Atotputernic. Astfel credința într'un Dumnezeu îi este omului firească, ca și ființa sa dreaptă. A nu avea această credință e împotriva naturii lui, tot așa după cum împotriva naturii îi este ființa plecată în jos, ca a dobitocului, care nu privește spre Cer. El poate îndăbuși această credință, dar în rândniala lucrurilor este ca ea să existe; iar unde nu se găsește, acolo este deformarea puterii noastre de cunoaștere”.

F. D. Roosevelt, președintele Statelor Unite, la deschiderea congresului pentru pace al celor două Americi: „Democrația, speranța lumii, nu poate trăi și nu se poate întări decât dacă continuă să fie fondată pe credința creștină care o însuflește astăzi în toate țările Americii. În credința aceasta și în spiritul acesta, vom putea în mod egal, cu ajutorul lui Dumnezeu, să oferim speranța fraților noștri de peste mare”.

„Și nu vreau să isprăvesc, fără să afirm că credința în Dumnezeu este necesară ființei umane”.

Iisus Hristos: „Aveți credință în Dumnezeu, căci amîn grădesc vouă, că cel ce ar zice muntelui acestuia: Ridică-te și te aruncă în mare și nu se va îndoi în inima sa, ci va crede că ce va spune se va face, va fi lui oricui va zice”.

mai ales după foloasele și binefacerile ei practice. *Credința mântue*, așa spune și așa crede toată lumea, după o veche și negrăită experiență. Omul care crede în Dumnezeu are în viață cel mai bun prieten, cel mai sigur ajutor și cel mai puternic sprijin. Fața lui e senină, sufletul lui e liniștit și conștiința împăcată. Nu disperează în luptă cu nevoile și necazurile vieții; în singurătate nu se simte plictisit, nici părăsit în fața morții; când e nedreptățit, nu-și socotește procesul pierdut; totdeauna e optimist și niciodată nu-și pierde bucuria de a trăi; sufletul lui iese totdeauna blăritor, din toate încercările, pentru că se reazimă pe stânca de diamant a credinței. *Societatea* care se compune din oameni credincioși este ca o familie fericită, echilibrată și pacificată, ferită de abuzuri și agitații sterile. O societate de buni credincioși este o însoțire de oameni morali, devotați și înfrățiți, și la bine și mai ales la rău. *Statul* al cărui cetățeni sunt credincioși, este un așezământ consolidat și prosper... În privința virtuților morale, niciodată credincioșii nu se pot compara cu necredincioșii. Nivelul de viață morală al oamenilor lui Dumnezeu totdeauna este superior cetățenilor fără Dumnezeu. Unde și când lipsește credința în Dumnezeu toate se clatină; unde și când puterea credinței în Dumnezeu lucrează prin virtutea iubirii, acolo toate cresc, înfloresc și rodesc. Într'un fel lucrează oamenii care sunt încredințați că Dumnezeu aude, vede și știe toate, și cu totul altfel unde a slăbit sau dispărut credința în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu ne reconfortează și ne înalță moralul, ne mângăie și întărește în clipele cele mai grele din viață. În mijlocul gloanțelor de pe câmpul de luptă, în focul durerilor de pe paturile de suferință și în fața morții, oamenii nu se consolează nici cu filosofia lui Kant, nici cu poeziile lui Goethe, nici cu scrisorile lui Voltaire. În astfel de împrejurări gândurile tuturor se ridică pe aripile credinței sus, la Dumnezeu, de unde așteaptă ajutorul, ocrotirea și mângăierea. Credința în Dumnezeu coboară atunci în suflet, ca un balsam alinător, pacea și tăria, speranța și răbdarea, scutul și mântuirea, — tot virtuți și puteri aducătoare de ajutor și biruință. — „Ceea ce este pentru călătorii cu caravanele, prin pusturi, steaua polară; ceea ce este pentru marinari și pentru exploratori busola, ca să ferească, pe unii a se înămoli, iar pe alții a se răătăci; ceea ce este farul luminos pentru un vapor, într'o noapte întunecoasă și încheată; ceea ce este cămașa pentru siguranța mersului locomotivelor și a tot ce ele poartă; ceea ce este ancora pentru vapor, care, când este amenințat de uriașele valuri — ea fiind aruncată — îl scapă dela pieire, este credința în Dumnezeu pentru ființa omului, care ca și o corabie se luptă cu uriașele valuri ale oceanului acestei vieți” (Ned. Georgescu).

lată așa dar, și prin ajutoarele și roadele bi-

nefăcătoare pe care le dă individului, societății și statului, credința religioasă își arată valoarea, folosul și contribuția ei la progresul și fericirea omenirii. Forța ei, luminile ei, mângăerile și binecuvântările ei, constituie încă o probă, dintre cele mai puternice, pentru dovedirea adevărului existenței lui Dumnezeu.

Concluzia credinței, ca și concluzia tuturor dovezilor ce se aduc în sprijinul adevărului existenței lui Dumnezeu, este mărturisirea solemnă a celei dintâi dogme din crezul religiei creștine:

Cred într'unul Dumnezeu, Tatăl atotfăcltorului, Creatorul cerului și al pământului, văzutelor tuturor și nevăzutelor.

Informațiuni

= INȘTIINȚĂM PE FRĂȚII PREOȚI că de sub teascurile Tipografiei Cărilor Bisericești din București au apărut până în prezent vol. I, II și III din „Istoria Biblică” de A. P. Lopuhin, în traducerea I. P. S. Patriarh Nicodim. Fiind de o valoare incontestabilă, cei ce doresc să o aibă o pot comanda dela Institutul Biblic, București, str. Antim sau direct dela Tipografia Cărilor Bisericești. Asupra cuprinsului mai detaliat al volumelor vom reveni ulterior.

= CERCUL CATEHETIC EPARHIAL a ținut o ședință demonstrativă în ziua de 12 Decembrie a. c. la Liceul de fete „Elena Ghiba Birta” din Arad. Cu acest prilej părintele profesor Ioan Petrilă a ținut o lecție practică ele elor din cl. VII despre: „Raportul dintre religie și știință”. La sfârșitul lecției au avut loc discuții. Părintele consilier referent eparhial Caius Turicu, președintele cercului, a împărțit fiecărei eleve, din partea Prea Sfințitului Părinte Episcop Andrei, câte o carte de rugăciuni și câte o iconiță cu autograful Prea Sfinției Sale.

Nr. 2828/1945.

Concurs

Pentru îndeplinirea parohiei Agriș I, protopopiatul Șiria, se publică concurs, prin alegere, cu termen de 30 zile.

VENITE:

1. Una sesiune parohială cu dreptul de pădure și pășune și una cânepiște.
2. Birul și stolele legale.
3. Locuință în casa parohială de sub Nr. 214 cu supraedificate și grădină.
4. Salarul dela Stat.

Parohia este de clasa I-a. Se admit la concurs numai preoții cari au cvalificațiunea prescrisă pentru parohii de clasa I-a. Preotul ales va plăi impozitele către Stat și comună după beneficiul preoțesc din al său.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, adresate Consiliului parohial din Agriș, se vor înainta Consiliului eparhial din Arad.

Preoții admiși la candidare, se vor prezenta în

sf. biserică din Agriș pentru a servi, cânta și cuvânta și pentru a face cunoștința alegătorilor.

Aprobă:

† ANDREI,

Episcop.

2-3

Traian Cibian,
consilier referent eparhial.

No. 2666/1945.

Pentru îndeplinirea postului de protopresbiter al tractului Săvârșin și paroh la parohia Săvârșin I, se publică concurs cu termen de 45 zile, dela prima publicație în organul oficial „Biserica și Școala”.

Venitele împreunate cu aceste posturi sunt:

I. Dela protopopiat:

1. Indemnizația de protopop dela Stat și ajutorul dela Consiliul Eparhial.

2. Birul protopopesc, câte 100 kgr. porumb, dela preoții din protopopiat.

II Dela parohie:

3. Dela parohia Săvârșin I, folosința unei sesiuni parohiale în suprafață de 30 jugh. cad. arător, în hotarul comunelor Andrei-Șaguna și Șofronea.

4. Folosința alor 12,5 jugh. pământ la deal, pădure, pășune și livadă de pomi, în hotarul comunei Săvârșin.

5. Folosința alor 3 jug. fânaș și arător în hotarul comunei Săvârșin, numit „Postolnic”.

6. Folosința unei grădini, fânaș 1/2 jugh. în Vinești și un 1/2 jugh. arător în Halaliș.

7. Birul parohial în uz.

8. Competința de lemne din pădurea urbarială și comună.

Protopresbiterul-paroh va suporta toate impozitele către Stat și comună, după beneficiul său.

Reflectanții la acest post vor înainta cererile în termenul indicat, Consiliului eparhial din Arad, însoțite de documentele necesare, prescrise în §-ul 53 din Statutul Organic și prin concluzul Congresului Naț. Bis. Nr. 111-1888 și anume: Să dovedească cvalificațiunea cerută pentru parohii de clasa primă, să producă diploma de bacalaureat de liceu și să dovedească că a implinit cel puțin 5 ani în serviciul bisericesc și s'a distins prin zel și capacitate pe terenul bisericesc și cultural.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial în secțiuni unite, dela 26 Iulie 1945.

† ANDREI,

Episcop.

2-4

Traian Cibian,
consilier ref. eparhial.

Nr. 2204/1945.

Se publică concurs, prin alegere, cu termen de 30 zile, pentru îndeplinirea postului de preot ajutor cu drept de succesiune pe lângă preotul Iuliu Loringiu parohia Curtici, protopopiatul Arad.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. 1/2 din sesiunea parohială folosită de preotul Iuliu Loringiu.

2. 1/2 din venitele stolare.

3. 1/2 din răsucumpărarea de bir.

De locuință se va îngriji preotul ajutor ales.

Parohia este de clasa I-a. Dela recurenți se cere să aibă cvalificațiunea prescrisă pentru parohii de clasa I-a.

Preotul ajutător ales va suplini pe preotul Iuliu Lorințiu in toate serviciile publice și particulare, in și afară de biserică, și va catehiza elevii dela școalele primare la care va fi repartizat.

Preotul ajutător ales va achita din al său impozitele către Stat și comună după beneficiul său.

Cererile de concurs, însoțite cu actele necesare, adresate Consiliului parohial din Curtici, se vor înainta Consiliului eparhial din Arad.

Preoții admiși la candidare, cu prealabila aprobare a protopopului tractului, se vor prezenta in sf. biserică din Curtici, pentru a servi, cânta și cuvânta și a face cunoștința alegătorilor. Din ședința Consiliului parohial Curtici dela 17 Iunie 1945.

Aprobat :

† ANDREI,

Episcop.

2-3

Traian Cibian,
consilier ref. eparhial.

Nr. 4062/1945.

Se publică concurs cu termen de 30 zile pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc rural, din parohia Bogsig I, protopopiatul Ineu.

Venite :

1. Salarul dela Stat pe care parohia nu-l garantează.

2. 8 jugăre pământ arabil primit prin reforma agrară.

3. Stolele legale.

Indatoriri :

1. Conlucrarea alături de preoți la toate serviciile din cele două parohii.

2. Instruirea școlariilor în cântările liturgice.

3. Reactivarea corului adulților.

4. Instruirea cântăreților strănari.

Cântărețul numit va achita toate impozitele după beneficiul său.

Cererile de concurs se vor adresa Ven. Consiliu Eparhial, iar reflectanții se vor prezenta in parohie spre a dovedi in fața enoriașilor aptitudinile lor cantorale.

Din ședința Consiliului Eparhial,

Arad, la 27 Nov 1945.

† ANDREI,

Episcop.

2-3

Ic. Stavr. Caius Turicu,
consilier, referent eparhial.

N. 3602-1945.

Parohia ort. rom. Nădab, jud. Arad, publică concurs pentru ocuparea postului de prim cântăreț prin numire cu termen de 5 zile.

Venite :

1. Salarul dela Stat pe care parohia nu-l garantează.

2. Sesia cantorală 8 jug. cad. pământ arabil in „Pădure“.

3. Stolele legale.

Obligațiile împreună cu acest post sunt :

1. A deservi ambele strane, eventual prin angajare de cantor ajutor din al său.

2. A participa la toate oficiile și slujbele din și afară de biserică, din ambele parohii.

3. A instrui școlarii, glasurile, și răspunsurile liturgice precum și corul bisericesc.

4. Să platească impozitele după tot beneficiul său.

Concu enți, absolvenți ai școalei de cântăreți bisericești și întrunind condițiunile cerute de lege dela funcționarii publici, vor înainta cererile însoțite de toate actele necesare Ven. Consiliu Eparhial ort. rom. din Arad, pentru numire.

Consiliul parohial ort. rom. din Nădab.

Aprobat in ședințe Cons. Eparhial Arad din 18 Nov. 1945.

† ANDREI,

Episcop.

Ic. Stavr. C. Turicu,

Cons. ref. eparhial.

2-2

Nr. 4131/1945

Se publică concurs, cu termen de 30 de zile pentru ocuparea postului de *spiritual* dela Academia Teologică Ortodoxă Română din Arad.

Reflectanții la acest post, pe lângă condițiile prevăzute in Codul Funcționarilor Publici, vor fi preoți hirotoniți celibi, sau monahi, având dctoratul sau licența in teologie sau cel puțin să fie absolvenți a unei Academii Teologice.

Spiritualul numit va avea ca beneficiu salarul dela Stat prevăzut in bugetul Ministerului Cultelor, precum și locuință, luminat și încălzit gratuit in edificiul școlii, după ce școala se va instala in edificiul său.

Cererile de concurs se vor înainta Consiliului Eparhial Ort. Rom. din Arad, in termenul concursului, socotit dela prima publicare in revista „Biserica și Școala“.

Arad din ședința Consiliului Eparhial dela 29 Noemvrie 1945

† ANDREI

Episcop

Traian Cibian.

consilier ref. eparhial.

Nr. 4287/1945

Comunicate

Prea C Părinți protoierei, C Părinți preoți și cântăreți bisericești, salarizați din bugetul Statului, în dreptăți la o nouă gradatie de vechime, cu inceperea dela 1 Aprilie 1946, vor înainta la Consiliul Eparhial cerere timbată, adresată Onor. Minister al Cultelor, până la data de 31 Decemvrie 1945.

Gradațiile, in număr de 6, se acordă după fiecare 5 (cinci) ani de serviciu impliniți înainte de 1 Aprilie, socotiți dela data recunoașterii in funcțiune de către Onor. Minister al Cultelor.

Preoții îndreptățiți la prima gradatie vor arăta in cerere numărul și data deciziei Onor. Minister al Cultelor cu care au fost recunoscuți in funcțiune, iar preoții care cer o nouă gradatie, vor arăta numărul și data deciziei cu care au primit ultima gradatie.

Se atrage atențiunea celor in cauză, că dacă nu înaintează cererea in termen, pierd dreptul la gradatia cuvenită pentru bugetul anului 1946/1947.

† ANDREI,

Episcop.

Traian Cibian,

consilier, ref. eparhial.